

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๙

ธาตุขันธ์มีกำลังแล้วทับจิต

ก่อนจึงหัน

วัดนี้ไม่เคยมีพระมาฉันจังหันครบองค์เลยตั้งแต่สร้างวัดมา ขาดตลอดเป็นประจำมา ดูเหมือนได้ ๕๐ ปีนี้มัง สร้างวัดที่นี้ดูเหมือน ๕๐ ปี สร้างปลายปี ๒๕๙๘ ดูเหมือน ๕๐ ปีแล้วมัง พระที่มาฉันที่นี้และไม่นั้น ขาดมาตลอด ที่พระจะมาฉันครบองค์นี้ไม่มี ต้องขาดทุกวัน ๆ ๕๐ กว่าปีพระท่านขาดมาตลอด ทำไมพระท่านถึงขาด ท่านถึงไม่มาฉัน การไม่มาฉันนี่ก็คือการประกอบความพากเพียร เข้มงวดกวดขันทางสติเป็นสำคัญ เกี่ยวกับเรื่องอาหาร ถ้าอาหารน้อยสติจะดีขึ้น ๆ พักอาหารสติตั้งได้ง่าย ดีขึ้นรวดเร็ว ปัญญารวดเร็ว

การปฏิบัติตัวต้องใช้ความสังเกต พระพุทธเจ้าองค์ศาสดาคือจอมปราชญ์ เราเป็นลูกศิษย์ตถาคตจะจอมใจแข่งพระพุทธเจ้าไม่สมควรอย่างยิ่ง ต้องตามรอยพระบาทที่ท่านทรงแสดงไว้แล้วอย่างไร ปฏิบัติมาอย่างไร ให้ถือนั้นเป็นหลักเป็นเกณฑ์ อย่าถือสิ่งใดมาก หนักยิ่งกว่าหลักธรรมหลักวินัย ธรรมก็ดี วินัยก็ดี นั่นคือองค์ศาสดา ใครมีความจงรักภักดี เคารพพระพุทธเจ้าแล้ว ให้เคารพหลักธรรมหลักวินัย หลักศาสนา

พุทธศาสนานี้เป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว เราประกาศได้เต็มหัวใจของเรา เพราะเราได้ค้ำชูเชี้ยชูดันเต็มกำลังความสามารถตั้งแต่เริ่มต้น เพื่อมรรคผลนิพพาน ต่อจากนั้นกระจายออกไปหมด ยกนิ้วให้เลย พุทธศาสนาคือศาสนาคุณโลกคุณสูงสารโดยแท้ ไม่ใช่ศาสนิกิเลส กิเลสเป็นศาสนาใช้ไม่ได้นะ ผู้ที่กิเลสเป็นศาสนา เป็นเจ้าของศาสนา คือเป็นคลังกิเลสอยู่ภายในใจ ยกตนออกไปประกาศศาสนา เป็นศาสนาใดก็ตามไม่พ้นที่เป็นคลังกิเลสเป็นเจ้าของศาสนาจนได้นั้นแหละ

พุทธศาสนา เจ้าของศาสนาคือพระพุทธเจ้าเป็นผู้สิ้นกิเลส คำว่ากิเลสคือขาคี ต่อธรรม หรือขาคีต่อความดีงาม เรียกว่ากิเลส ความเศร้าหมองมืดตื้อ ความเป็นภัย ความเป็นพิษเป็นไฟคือกิเลส กิเลสนั้นเราจะไปหาที่ไหนไม่เจอ หาดันไม้เป็นต้นไม้ หาภูเขาเป็นภูเขา หาดินฟ้าอากาศเป็นดินฟ้าอากาศ หาหัวแดนจักรวาลก็เป็นแดนจักรวาลไป ไม่ใช่กิเลสไม่ใช่ธรรม ธรรมแท้ กิเลสแท้อยู่ที่ใจ เกิดที่ใจ เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ฟัดได้เหวี่ยงกันตลอด ผู้ที่จะบำเพ็ญเพื่อความดีงามตลอดถึงมรรคผลนิพพาน จึงต้องเป็นผู้เข้มงวดกวดขันในเครื่องมือที่จะกำจัดสิ่งเลวร้ายทั้งหลาย เป็นผู้ที่สะอาดแสวงหาเครื่องมือที่ดี

สติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรม ชั้นดีธรรม นี่สำคัญมาก ดังที่ท่านแสดงไว้ว่า พละ ๕ กำลัง ๕ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา นี่เรียกว่าอินทรีย์ก็ได้ คือความเป็นใหญ่ พละ ๕ ก็ได้ ทั้งสองอย่างนี้ให้อยู่ภายในจิตใจ ถ้าใครมีธรรมเหล่านี้อยู่ในใจแล้ว จะเป็นผู้ใกล้ชิดติดพันกับองค์ศาสดาตลอดไป อยู่ไม่มีคำว่าที่ลับที่แจ้ง ก็หมายถึงให้มีธรรมมีวินัยด้วยสติปัญญาเป็นเครื่องควบคุมตัวเองอยู่เสมอ นั่นละอยู่ที่ไหนเท่ากับอยู่ใกล้ชิดติดพันกับศาสดา ศาสดาคือธรรมคือวินัย อย่าไปเห็นข้างนอกทางโน้น ข้างนอกทางนี้ยิ่งกว่าศาสดาภายใน

เทวทัตก็อยู่ในใจของเรา แทรกอยู่ในนั้น ส่วนมากเทวทัตมักจะมีอำนาจมากกว่าศาสดาภายในใจของเรา เทวทัตนี้จะออกตลอดเวลา กิริยาอาการใดแสดงออก มีแต่พวกเทวทัตคือสิ่งเลวร้ายทั้งหลายที่จะทำให้ลายตนและส่วนรวม ส่วนธรรมนั้นออกได้ยากมาก จึงขอให้พากันตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติ ดังที่ท่านอดอาหาร ในวัดป่าบ้านตาดนี้เรียกว่าเด่นมาตลอด ใครจะว่าบ้างก็ให้ว่ามา หลวงตาบัวเป็นสมภารวัดป่าบ้านตาด พาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายดำเนินมา ผิดถูกประการใดให้พิจารณา

เราเรียนมาก็เรียนมาเพื่อมรรคเพื่อผล เพื่ออรรถเพื่อธรรมอย่างสูงที่เดียวตั้งแต่ต้นเลย การมาปฏิบัติก็เพื่อปฏิบัติเพื่อมรรคเพื่อผลเหมือนกัน เพราะฉะนั้นการปฏิบัติเหล่านี้จึงแน่ใจว่าไม่ผิด เช่น อดอาหาร ผ่อนอาหาร อาหารนี้เป็นสำคัญพุงทางธาตุขันธ์ แต่เป็นภัยต่อจิตใจได้ถ้าผู้ไม่พิจารณาพิจารณา เพราะฉะนั้นจึงให้แบ่งสันปันส่วนกันให้พอดี ธาตุขันธ์ก็ให้พอเป็นไปอย่าให้เหลือเพื่อจนเกินไป จะกลายเป็นหมูชั้นเขียงแล้วไม่ยอมลง ต้องมีการฝึกการทรมาน

พระเราถ้ำฉันมาก ๆ สติไม่ดี ดีไม่ดีล้มเหลว จำให้ดินะข้อนี้พระ พอผ่อนอาหารลงไปสติจะเริ่มดีขึ้น ผ่อนลงไปหรือตัดอาหารเป็นวัน ๆ ไป สติดี ดีขึ้น ปัญญาจะสอดแทรกไปตาม ๆ กัน ส่วนมากอดอาหารผ่อนอาหารนี้ถูกจริตนิสัยของผู้ปฏิบัติมากที่สุด ที่เดียว มากกว่าข้อปฏิบัติอย่างอื่น ๆ อย่างท่านว่าธุดงค์ ๑๓ นั่นก็เพื่อกำจัดกิเลส คำว่าธุดงค์ ๆ ก็แปลว่าเครื่องกำจัดกิเลสนั่นแหละ อะไรที่ถูกกับจริตนิสัยของตนให้ยึดมาปฏิบัติ เช่นท่านบอกว่าเนสัชชิ ไม่นอน จะกำหนดสักกี่วันก็คืนก็แล้วแต่แล้วปฏิบัติตามนั้น ผลเป็นยังไงบ้าง เราสังเกตดูผล ถ้าไม่ได้ผลทั้งที่เราก็อพยายามทำเต็มกำลังตามธุดงค์ข้อนั้น ๆ เราก็แยกเสีย เห็นว่าไม่ถูกก็พลิกไปข้ออื่น

สำหรับอดอาหารนี้ไม่มีในธุดงค์ ๑๓ แต่มีในธรรมข้ออื่น เช่น บุพพสิกขา ไม่มีในธุดงค์ ๑๓ แต่ก็มีอยู่ในธรรมเช่นเดียวกัน เช่นบุพพสิกขาเป็นต้น ในบุพพสิกขาท่านแสดงไว้ว่า ถ้าพระอดอาหารเพื่อโอ้อวดแล้วปรับอาบัติทุกความเคลื่อนไหวเลย ไม่ว่าจะอยู่อาการใดปรับอาบัติเป็นโทษทั้งนั้น ๆ ห้ามอด พุดง่าย ๆ ถ้าฝืนอดไปก็ปรับโทษ

ตลอด อดอาหารเพื่อกิเลสตัณหา คืออดเพื่อโง่เพื่ออวด เพื่อให้เขายกยอตนว่าเป็นผู้รู้ ผู้ฉลาดเพราะอดอาหารอย่างนี้ ปรับอับติตลอดเวลา นี่คือข้อธรรม มีในคัมภีร์ เรยก มาแสดงให้ฟัง แต่ถ้าอดเพื่ออรรถเพื่อธรรมแล้วอดเถิด เราตถาคตอนุญาต นี่ธรรม เหมือนกัน คืออดเพื่ออรรถเพื่อธรรมอดเถิด เราตถาคตอนุญาต

การอดนี้ก็ต้องสังเกตดูจริตนิสัยของตน เหมาะสมกับการอดอาหารหรือไม่ เหมาะ ส่วนมากเหมาะ เพราะอาหารกับธาตุชั้นธมน์เข้ากันได้ ธาตุชั้นธมน์มีกำลังทับ จิตใจ การภาวนาไม่ค่อยสะดวก จึงต้องได้ผ่อนสั้นผ่อนยาวอยู่เสมอ ผู้ปฏิบัติอย่าทำลุ่ม ลีลุ่มห่าดั้นๆ เดาๆ สักแต่ว่าทำไมไม่เกิดประโยชน์ พระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอกจอม ปราชญ์ฉลาดแหลมคมทุกอย่าง การฝึกฝนอบรมนี้ด้วยความฉลาดของพระองค์ เรา อย่างนำความโง่ไปแข่งพระพุทธเจ้าใช้ไม่ได้เลย ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

สำหรับผมเองไปๆ มาๆ เข้าๆ ออกๆ แต่ศาสดาคือธรรมวินัยอยู่กับท่าน ทั้งหลายเอง ให้รักษารธรรมวินัยคือองค์ศาสดาไว้ในหัวใจและกายวาจาของตนด้วยดี จะ เป็นผู้สม่ำเสมอ ครูบาอาจารย์ไม่แน้นักการไปการมาเป็นธรรมดา แต่เรื่องธรรมเรื่อง วินัยนี้เป็นสำคัญกับตัวของเราที่จะให้ติดแนบกับตน อย่าได้ปล่อยวาง มรรคผลนิพพาน สดๆ ร้อนๆ อยู่กับผู้ปฏิบัติ

อย่าไปหลงกลกิเลสว่ามรรคผลนิพพานหมดเขตหมดสมัย เรียวแหลมอย่างนั้น อย่างนี้ มันเรียวแหลมอยู่กับคนผู้มันไม้ๆ อยู่ นั่นละ มรรคผลนิพพานไม่มีก็อยู่กับคน นั้น คนโมฆะ โมฆบุคคล ไม่มีประโยชน์นั้น พุดอะไรขวางอรรถขวางธรรม ถ้าเป็นทาง กิเลสมันคล่องตัวๆ มันเป็นศาสดาเหยียบย่ำหัวพระพุทธเจ้า ก็คือพวกกิเลสหนาๆ นั้น แหละ ผู้ที่กิเลสบางท่านไม่เหยียบม ความเคารพ

ใครจะตรัสหรือพูดได้ถูกต้องแม่นยำยิ่งกว่าศาสดาองค์เอก ในโลกทั้งสามนี้ไม่มี หาใครมาพูดให้ถูกต้องแม่นยำดังพระพุทธเจ้าไม่มี นอกนั้นมันเป็นปากกิเลส ปากกิเลส มันก็ปากอมขี้ ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ปากอมขี้ฟันออกมาเหม็นคลุ้งไปหมด เป็นอันตราย ต่อสังคมมากที่สุด ปากอมธรรมไม่เป็น ปากอมธรรมพ่นไปที่ไหนๆ โลกได้รับความ สงบร่มเย็นๆ พากันจำนะ เอาละให้พร

หลังจั่งหัน

เดี๋ยวนี้ไปที่ไหนมีความสะดวกๆ มันซากูตขาด่วนหมดแล้วเดี๋ยวนี้ เอารถมา แทนขา เอารถเป็นขา ไปไหนขึ้นแต่รถแต่เรา พระกรรมฐานสมัยนี้เราไม่อยากจะเรียกว่า กรรมฐาน คือดูมันผิดกันคนละโลกกับกรรมฐานแต่ก่อน แต่ก็ยังดีสมัยที่เราออกเที่ยว กรรมฐานสถานที่ที่อาศัยการไปมานี้สะดวกเพื่ออรรถเพื่อธรรม คือไม่มีรถมีรา มีแต่ป่า

แต่เขา เดินดั้นด้นไปไหนไปได้หมด แล้วสังัดหมด สะดวก นับว่าดีตอนที่เราเที่ยว
กรรมฐาน

รถสมัยพ่อแม่ครูจารย์มันไม่ต้องพูด เตี้ยมันมีแต่รถแต่เรา ไปที่ไหนมีแต่ขึ้น
รถลงรถ พระกรรมฐานก็ขาด่วนไปหมดแหละ พระกรรมฐานไม่มีขานะเตี้ยนี้ ถ้าอยาก
ดูชากรรมฐานให้ไปหาดูตามรถตามรากี้ได้ พวกนี้ไม่มีเนื้อหนังเป็นของตัวเองแหละ อาศัย
ขาคนอื่น ภาวนาก็เลยเป็นกรรมฐานขุนนางไป นั่งรถนั่งราไปภาวนาอะไร นั่น เดินจาก
ที่นี่ไปที่นั่น เดินจากที่นั่นไปที่นี้ เท่ากับเดินจงกรมทั้งวัน มันต่างกัน คือไม่มีที่ว่าง
เสียเวลา ก้าวออกจากที่นี่สมมุติว่าจะไปเขาลูกนั้น ไปปานนั้นอย่างนั้นนะ จากนี้ปั๊บเป็นเดิน
จงกรมตลอดเลย ไม่มีคำว่าเสียเวลาล่าเวลา วันนี้เดินทางเสียเวลาไม่ได้ทำความเพียร ไม่มี
เดินจงกรมตลอดเวลา ถึงที่ก็ถึงด้วยความเพียรๆ ตลอด

พูดเรื่องกรรมฐานเรื่องภาวนານี้ โลกชาวพุทธนี้แหละมันเชื่อเมื่อไร มันหนัก
ขนาดนั้นนะ ชาวพุทธๆ จะเชื่อเรื่องกรรมฐานเดินภาวนาหาอาหารธรรมนี้มันไม่เชื่อ
เสียมากต่อมาก ยิ่งว่าสำเร็จมรรคผลนิพพานมันไม่เชื่อ เกือบว่าไม่เชื่อเลย มันหนา
ขนาดไหนกิเลสในหัวใจสัตว์โลก คือมันมีแต่กิเลสมีแต่ไฟแต่ไฟเครื่องหมุนอยู่
ตลอดเวลา จักรของกิเลส วัฏจักรหมุนอยู่ในหัวใจ หมุนตัวๆ โลกก็เพลिनไปตาม โลกก็
โลกกิเลสจะว่าไง มันก็ต้องหลงไปตามกิเลสจนได้นั้นแหละ ไชวโน้นคว้านี้คว้านั้น โลก
อันนี้มันโลกไชวคว้า หาทียึดที่เกาะไม่ได้เลย เราอยากพูดให้เต็มปาก เพราะไม่มีธรรม
ในใจ

ธรรมเท่านั้นเป็นเครื่องยึดเครื่องเกาะให้เป็นที่ตายใจ ไปด้วยความสงบร่มเย็น
เป็นสุขโตๆ อยู่ก็เป็นสุข ไปก็เป็นสุขถ้ามีธรรมในใจ ถ้าขาดธรรมเสียอย่างเดียวใครอย่า
เอาเหล่านี้มาอุดธรรม มันเท่ากับมูตรกับคุณ เท่ากับกองฟืนกองไฟ ไปอุดธรรมได้
ยังไฉ ธรรมท่านเลิศเลอทุกอย่าง เพียงจิตตภาวนาเข้าสู่ความสงบปั๊บเท่านั้น วันนั้นทั้ง
วันจิตไม่ไปไหนเลย แต่ก่อนมันก็ไปของมันธรรมดา ไปธรรมดา ส่วนจิตของคนทั่วๆ
ไปไม่ต้องพูด จิตเราที่เป็นนักบวชมันก็ออกโน้นออกนี่ธรรมดา แต่พอจิตได้รวมบึงเข้า
ไปเท่านั้นวันนั้นทั้งวันอยู่นิ่งหมดเลยไม่ไปไหน มันปีติยินดี เป็นอารมณ์อยู่ในนั้น จะ
ภาวนาไม่ภาวนามันก็ปีติยินดีอยู่ในผลที่ได้ผ่านมาแล้วเมื่อคืนนี้ว่างั้นเถอะนะ ขนาดนั้น
นะ พอธรรมได้สัมผัสเข้าสู่ใจเท่านั้นมันจะปล่อยทุกอย่างเข้าไปทันที เพราะรสแห่ง
ธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง รสไหนจะเหมือนรสของธรรม

นี่เกิดมาไม่เคยได้ยินคำว่าธรรม มันไม่เคยมี ว่าพุทโธคำเดียวแะๆ มันจะตาย
แล้ว พุทโธก็ไม่จบ แล้วจะมีความสุขมาจากไหน สงบร่มเย็นที่ไหน มีแต่กิเลสหุ้มห่ออยู่
ภายในจิตใจ ไฟเผาทั้งตลอดเวลาคือไฟกิเลส แล้วจะเอาความสุขมาจากไหน เราพูดทำ

ทายเป็นสามแดนโลกธาตุนี้ เรียกว่าเรารู้หมดแล้ว กระจ่างแจ้งไปหมดแล้ว มันสนุกดู ถ้าว่านสนุก แต่จะสนุกอะไรไฟเผาโลกอยู่นี้ พุทธสอนนี้ด้วยความสลดสังเวทต่างหาก ไม่มีใครเห็นธรรมชาตินั้น ธรรมชาติที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศธรรมสอนโลกมา ๒๕๐๐ กว่าปี มีใครเห็นบ้าง เราจะเห็นได้ในเฉพาะที่สำคัญๆ เช่นอย่าง....

เราไม่ได้ยกยอกรรมฐาน แล้วเหยียบย่ำทำลายผู้อื่น เราเอาความจริงมาพูด จะหาได้ตามป่าตามเขาที่พระท่านอยู่เงียบๆ เป็นผ้าขี้ริ้วห่อทองๆ อยู่ในนั้น นี่หมายถึง พระผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรมจริงๆ ท่านจะไม่สนใจกับอะไร โลกนี้เหมือนไม่มี มีแต่สติกับจิต พันกันอยู่นี้ ก็เลสอยู่นี้ พัดกันอยู่นี้ตลอดเวลา พอกิเลสจางไปๆ ธรรมจ้ำขึ้นมาๆ นี่ท่วมท้นไปหมดเลยธรรม กิเลสหมดมอดไปจากหัวใจๆ จากนั้นกิเลสพังหมด จ้าหมดเลย นั้น

เป็นยังไงธรรมพระพุทธเจ้ามีหรือไม่มี พวกหูหนวกตาบอดพวกเรานี้เป็นยังไง ชาวพุทธเรานี้แหละ เฉพาะอย่างยิ่งลูกศิษย์หลวงตาบัวเป็นยังไงบ้าง มันลืมหูลืมตาหรือเปล่า ที่สอนอยู่เวลานี้สอนถอดออกมาจากหัวใจมาสอนนะ มันกำลังจะตายแล้วรีบพูดเสีย ทุกอย่างกิริยาของโลกมันดูไม่ได้ถ้าจะดู มันมีแต่ไฟแต่ไฟเผาอยู่ในหัวใจ อย่าเอาสมบัติเงินทองข้าวของยศถาบรรดาศักดิ์มาอวดนะ อวดธรรมไม่ได้ ธรรมจ้อเห็นหมดเลย มาอวดได้ยังไง

พระพุทธเจ้าสอนโลกสอนด้วยบรมสุข ท่านไม่ได้สอนด้วยความทุกข์จนชั้นแค้น ความทุกข์ความทรมานนะสอนโลก โลกทั้งหลายโลกทรมาน ธรรมสอนโลกจากพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นบรมสุขสอนโลก มหาเศรษฐีสอนทุกตะเข้ใจ พุดง่าย ๆ ว่านั่น พระพุทธเจ้า พระสาวกถ่าลงได้จ้ำเข้าไปตรงนั้นแล้วเหมือนกันหมด นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย ความบริสุทธิ์เสมอกันหมด ไม่มีคำว่ายิ่งหย่อนกว่ากัน นี่คือจิตของผู้สิ้นกิเลสแล้วเป็นอย่างนั้น

ท่านสอนโลกท่านสอนด้วยความเมตตาสงสารจริงๆ ท่านไม่ได้ยุ่งอะไรกับโลกามิสต่างๆ ไปไหนมีแต่สงเคราะห์โลก มุ่งหัวใจโลกเป็นสำคัญยิ่งกว่าวัตถุสิ่งของเงินทองไทยทานต่างๆ อันนั้นเป็นเรื่องนอกต่างหาก ท่านมุ่งต่อธรรมต่อหัวใจคนต่างหาก ถ้าหัวใจไม่รับอะไรแล้วมีความหมายอะไร แน่ะ วัตถุสิ่งเหล่านี้มันมีอยู่ตั้งกับตั้งกัลป์แล้ว แล้วความทุกข์จางไปจากโลกไหมละ ถ้าเอาเหล่านี้มาเป็นความสุข โลกควรจะมีความสุขมากที่สุดแล้ว แต่นั่นจนที่สุดทุกข์ที่สุดคือโลกที่เต็มไปด้วยวัตถุ เพราะเอาเขามาเป็นตัวของตัวเองมาเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นได้ยังไง เขาเป็นเขา เราเป็นเรา วันยังค่ำ ธรรมกับเราเป็นอันเดียวกันได้ เอาตรงนี้ชี้ ให้พากันพิจารณาเสียบ้าง

เรายังห่วงนะ จวนจะตายเท่าไรแทนที่จะมาห่วงเจ้าของไม่ห่วงนะ ยิ่งห่วงโลก ห่วงสงสารหนักเข้าทุกวัน ๆ พูดจริง... อย่างนี้จะถ้ากิเลสมันฟังก็ว่า โอ๊ย วันนี้ท่านเทศน์ดู เทศน์ดำ มันเป็นบ้าไปอีก เทศน์สอนให้เป็นผู้เป็นคนมันกลับเป็นบ้าไป สอนให้รู้เนื้อ รู้ตัวบ้าง มันลืมตัวตลอดเวลาอะเดี๋ยวนี้ ใหญ่เท่าไรยิ่งกิเลสกองใหญ่กองโต มีอำนาจ บาตรหลวงอย่างที่กิเลสมันเสกสรรกันให้เป็นชั้นนั้นชั้นนี้ เป็นนั้นเป็นนี้ แล้วเป็นบ้าไป เลย พวกนี้พวกบ้าหนักที่สุด พวกยศถาบรรดาศักดิ์สูง ๆ ที่ไม่มีธรรมในใจนี้พวกบ้า ที่สุด บ้าไม่มีสถานที่ที่จอดแวะ แต่เจ้าของยังภูมิใจ กิเลสมันก็ภูมิใจแหละ ภูมิใจเป็นบ้า ไปอีกสองชั้นสามชั้น ธรรมดูแล้วสลดสังเวชจะตายไป

ใหญ่โตเท่าไรยิ่งเป็นบ้าหนัก ได้เท่าไรไม่พอ ๆ เอาจนตายไม่มีพอเรื่องความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ไม่มีคำว่าพอ สิ่งเหล่านี้ไม่มีวัย มีอยู่กับหัวใจของสัตว์โลก ตลอดไปเลย ฟาดมันขาดสะบั้นลงไปแล้วหมด ไม่มีอะไรทุกซึ่ในหัวใจ กิริยาอาการ ความเคลื่อนไหวไปมานี้เป็นเรื่องสมมุติ คือธาตุขันธ์เป็นทุกข์เป็นธรรมดาของมัน แต่เรื่องใจท่านไม่เป็น ท่านไม่มีอะไร ต่างกันอย่างนี้นะ

ขอให้ธรรมเข้าสัมผัสใจเถอะนะ มันจะปล่อยเข้ามา มันจะเคยยึดสามโลกธาตุก็ ตามมันจะปล่อยหมด เมื่อธรรมเข้าสู่ใจเต็มเหนี่ยวแล้วปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง บรมสุข ชั้นที่ตรงนั้น จำเอนะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz